

KİMYAGER

Stephenie Meyer

Çeviri
Kübra Tekneci

 epsilon®

STEPHENIE MEYER'ın diğer kitapları

Alacakaranlık

Yeni Ay

Tutulma

Şafak Vakti

Gögebe

Alacakaranlık Yaşam ve Ölüml - 10. Yıla Özel Baskı

Bu kitabı Jason Bourne ve Aaron Cross'a ithaf ediyorum

*(Ayrıca, seve seve takıntıma yardım ve yataklık eden
Asya Muchnick ve Meghan Hibbet'e de adıyorum)*

BÖLÜM 1

Şimdilik kendisine Chris Taylor diyen kadının bu günlük görevi onun için rutin haline gelmişti. Umduğundan çok daha erken uyanmıştı, sonra her zamanki gece önlemlerini söküp istifledi. Gece her şeyi ayarladıktan sonra sabah ilk iş hepsini sökmek gerçekten çok can sıkıcıydı, ama bir anlık tembellik hayatına mal olabilirdi.

Bu gündelik zevksiz işin ardından, Chris sıradan arabasına bindi –birkaç yıldan daha eski bir arabaydı ama dikkat çekebilecek büyük hasarları yoktu– ve saatlerce sürdü. Üç büyük sınırı ve sayısız küçük harita çizgisini geride bırakmıştı ve yeterli mesafeye ulaştıktan sonra bile geçtiği birkaç kasabayı reddetmişti. Biri çok küçüktü, diğerinin girişi ve çıkışı olmak üzere sadece iki yolu vardı, bir diğeri ise çok az ziyaretçi alan ve bu yüzden dikkat çekmemesinin imkânsız olduğu bir kasabaydı, bütün sıradanlığa rağmen kendisini gizlemeye çalışıyordu. Günün birinde geri dönmek isteyebileceği yerleri aklının bir köşesine not alıyordu – kaynak malzemeleri satan bir dükkân, ihtiyaç fazlası askeri malzemeler satan bir dükkân ve bir çiftçi pazarı. Şeftali çıkmıştı; stoklamalıydı.

Nihayet, günün ilerleyen saatlerinde daha önce hiç bulunmadığı kalabalık bir yere vardı. Halk kütüphanesi bile oldukça hareketliydi.

Mümkün olduğunda kütüphaneye gitmekten hoşlanırdı. Ücretsiz olan şeylerin izini sürmek daha zordu.

Binanın batısına, girişin üzerindeki tek kameranın görüş açısının dışına park etti. İçerideki bilgisayarların hepsi kapılmıştı ve birkaç ilgili grup vakit geçirerek çalışacakları bir yerin boşalmasını bekliyorlardı, o nedenle etrafa biraz göz gezdirdi, uygun bir şeyler bulabilmek için biyografi kısmına baktı. İşine yarayabilecek her şeyi çoktan okumuş olduğunu fark etti. Sonra, eski bir deniz komandosu olan en sevdiği casus romanı yazarının son kitabını buldu ve yanındaki kitaplardan birkaçını daha aldı. Beklemek için iyi bir koltuk bulmaya giderken hafif bir suçluluk hissetti; nedense bir kütüphaneden kitap çalmak çok adiceydi. Ama birçok sebepten ötürü buradan bir kütüphane kartı çıkartması söz konusu değildi ve kitapta okuduğu şeylerin onu daha güvenli kılma ihtimali vardı. Güvenlik her zaman suçluluk duygusundan üstün gelirdi.

Bunun yüzde doksan dokuz anlamsız olduğunun elbette farkındaydı –kurgulanmış bir şeyin gerçek ve işine yarayabilecek somut bir şey olma ihtimali son derece düşüktü– ama çok uzun zaman önce daha çok gerçeğe dayanan araştırmalarla yavaş yavaş ilerlemişti. A sınıfı kaynakların yokluğunda, Z sınıfı kaynaklarla yetinecekti. Çalışabileceği *bir şeyin* olmaması her zamankinden daha çok paniklemesine neden oluyordu. Ve son vurgununda kullanışlı görünen bir ipucu bulmuştu. Bunu da rutinine dahil etmeye başlamıştı.

Bilgisayar bölmelerini rahatlıkla gören gözlerden uzaktaki bir köşede rengi solmuş bir koltuğa oturup önündeki kitapları okuyormuş gibi yaptı. Bilgisayar kullanıcılarının birkaçının eşyalarını etrafa saçmalarından –hatta biri ayakkabıplarını bile çıkarmıştı– uzun bir süre yerlerinden kalkmayı düşünmediklerini görebiliyordu. Bezgin ifadeli genç bir

kızın kullandığı bilgisayar en ümit verici olandı. Kız sosyal medyada vakit geçiriyor gibi görünmüyordu – arama motorunda çıkan kitapların ve yazarların isimlerini not alıyordu. Beklerken, Chris kafasını kitabından kaldırmayıp onu kolunun kıvrımında tuttu. Sağ elinde gizlediği jiletle kitabın sırtına yapıştırılan manyetik sensörü düzgünce kesti ve onu koltuğun minderiyle kolu arasındaki boşluğa soktu. İlgisini yitirmiş gibi yapıp bir sonraki kitaba geçti.

Chris hazırды, genç kız başka bir kaynak bulmaya gittiğinde soyduğu romanlarını çoktan sırt çantasına atmıştı. Atlamadan ya da acelesi varmış gibi görünmemeye çalışarak, diğer oyalanan ümitliler sandalyenin boşaldığını fark etmeden Chris onun yerine geçti.

Elektronik postasını kontrol etmek genellikle üç dakikasını alırdı.

Daha sonra, geçici evine dönmesi için –arabasını kaçırmak bir şekilde sürmüyorsa– dört saati daha olacaktı. Ve sonra elbette, yatıp uyumadan önce güvenlik önlemlerini almalıydı. Elektronik postasını kontrol ettiği günler hep uzun günlerdi.

Mevcut hayatı ve bu elektronik posta hesabı arasında hiçbir bağlantı olmasa da –tekrar eden IP adresi, kişi ya da yer isimlerinden bahsetmemek– okuma ve gerekirse yanıt verme işi biter bitmez kapıdan çıkıp kasabadan uzaklaşacak ve bu mekânla arasına olabildiğince mesafe koyacaktı. Her ihtimale karşı.

Her ihtimale karşı Chris'in farkında olmadan tekrar edip durduğu kutsal sözler olmuştu. Aşırı hazırlıklı bir hayat sürüyordu, ama sık sık kendisine hatırlattığı gibi bu hazırlıklar olmadan yaşayabileceği bir hayatı da olmazdı.

Riske girmek zorunda kalmamak güzel olabilirdi, ama parası sonsuza kadar dayanmayacaktı. Genellikle ailelerin işlettiği, tercihen kayıtları elle tutulan küçük dükkanlarda

önemsiz bir iş bulurdu, ama bu tür işler sadece temel ihtiyaçlarını –yiyecek ve kira– karşılayabilecek kadar para kazandırdı. Sahte kimlikler, laboratuvar aletleri ve farklı kimyasal bileşenler gibi biriktirdiği daha pahalı şeyleri karşılamasına imkân yoktu. O nedenle, internette hafif bir varlık sürdürüyor, nadiren para kazandıran müşterilerini rasgele buluyor ve bu işin varlığına son vermek isteyenlerin dikkatini çekmesi için elinden geleni yapıyordu.

Son iki e-posta kontrol günü verimsiz geçmişti, o nedenle onu bekleyen yeni bir mesaj olduğunu görünce sevindi – gönderici adresini çözmesi saniyenin onda ikisi kadar sürdüğü için de sevindi.

1.castron.463@dpt11a.net

İşte oradaydı – eski patronlarına kadar rahatlıkla takip edilebilecek, onun gerçek elektronik posta adresi. Ensesindeki tüyler diken diken olup adrenalin vücudunda dolaşırken – damarlarında *kaç, kaç, kaç* diye haykırıyor gibiydi– bir yanı hâlâ bu küstahlığa hayret ediyordu. Şaşırtıcı derecede düşüncesiz olmalarını hep hafife almıştı.

Paniğe kapılmasına rağmen, *henüz burada olamazlar*, diye mantık yürüttü ve hemen koyu renk takım elbiselerine fazla geniş gelen omuzlarıyla, asker tıraşlı adamların ya da ona doğru hareket eden birilerinin olup olmadığını görmek için kütüphaneye göz gezdirmeye başladı. Dökme cam pencereden arabasını görebiliyordu ve kimse kurcalamamış gibi *görünüyordu*, ama kütüphaneye girdiğinden beri gözü arabasının üzerinde değildi, öyle değil mi?

Demek yine onu bulmuşlardı. Ama elektronik postasını nereden kontrol etmeye karar vereceğini bilmelerine imkân yoktu. Bu seçiminin rasgele olmasına özen gösteriyordu.

Tam o sırada, düzenli gri ofiste ya da birkaç ofiste bir alarm çalmaya başladı, hatta belki de yamıp sönen kırmızı ışıklar bile

vardı. Elbette bu IP adresinin izinin sürülmesi için öncelikli emir verilmiş olmalıydı. Ama helikopter kullansalar bile – bunu yapabilirlerdi– hâlâ birkaç dakikası vardı. Carston’ın ne istediğini anlaması için bu yeterliydi.

Konu satırında şöyle yazıyordu: *Kaçmaktan bıkmadın mı?*

Pislik herif.

Postaya tıkladı. Mesaj uzun değildi.

Plan değişti. Sana ihtiyacımız var. Gayri resmi bir özrüň fayıdası olur mu? Buluşabilir miyiz? Hayatlar tehlikede olmasaydı bunu sormazdım. Çok, birçok hayat.

Carston’ı hep sevmişti. Carston, departmanda çalışan birçok koyu takım elbiseliye kıyasla daha insani görünürdü. Bazıları –özellikle de üniformalı olanlar– çok ürkütücüydü. Eski işi düşünülduğünde bu muhtemelen ikiye bölünmüş bir düşünceydi.

O nedenle, elbette onunla iletişime geçmesini istedikleri kişi Carston olacaktı. Yalnız olduğunu ve korktuğunu biliyorlardı, bu nedenle içini ısıtıp kendini huzurlu hissetmesini sağlamak için eski bir dostunu göndermişlerdi. Bu mantıklıydı ve Chris muhtemelen yardım almadan taktiklerini çözebilirdi, ama bir keresinde çaldığı bir romanda aynı taktiğin kullanıldığını bilmesinin de hiçbir zararı yoktu.

Derin bir nefes alıp otuz saniye boyunca kendi düşüncelerine yoğunlaştı. Bir sonraki hamlesine odaklanmıştı –bu kütüphaneden, bu şehirden, bu eyaletten mümkün olduğunca çabuk ayrılmak– ama bu yeterli olacak mıydı? Şimdiki kimliği güvende miydi yoksa yeniden başka bir yere taşınmasının vakti mi gelmişti?

Ama Carston’ın teklifi dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Ya...

Ya bu gerçekten onu rahat bırakmalarının tek yoluysa? Ya bunun bir tuzak olduğuna emin olması paranoyadan ve çok fazla casus romanı okumasından kaynaklanıyorsa?

Eğer görev yeterince önemliyse, belki karşılığında ona hayatını geri verebilirlerdi.

Bu pek olası değildi.

Yine de, Carston bu e-postayı diğerlerinden habersiz göndermiş gibi davranmanın anlamı yoktu.

Planının sadece dış hatlarını oluşturmuş olsa da, hepsinin umduğunu düşündüğü şekilde yanıtladı.

Birçok şeyden bıktım, Carston. Bir hafta sonra bugün, öğleden sonra,

ilk tanıştığımız yerde. Yanında birini görürsem giderim, vs vs vs... her zamanki gibi. Aptallık etme.

Hemen ayağa kalkıp harekete geçti, kısa bacaklarına rağmen kusursuzlaştığı ve olduğundan daha rahat görünen uzun adımlarla yürümeye başladı. İçinden saniyeleri sayıyor ve bir helikopterin DC ile bu yer arasındaki mesafeyi kat etmesinin ne kadar süreceğini hesaplıyordu. Elbette kasabalıları alarına geçirebilirlerdi ama bu genellikle onların tarzı değildi.

Hem de hiç değildi, yine de... her zamanki tarzlarından sıkılmış olabileceklerine dair gereksiz ama giderek artan bir huzursuzluk hissediyordu. Aradıkları sonuçları elde edemiyorlardı ve bunlar sabırlı insanlar değillerdi. İstediklerini istedikleri zaman elde etmeye alışıklardı. Ve üç senedir onun ölmesini istiyorlardı.

Bu elektronik posta kesinlikle bir ilke değişikliği idi. Tabii eğer bir tuzaksa.

Bunun bir tuzak olduğunu düşünmek zorundaydı. Bu

bakış açısı, dünyasını bu şekilde şekillendirmesi hâlâ nefes almasının tek sebebiydi. Ama beyninin küçük bir bölümü şimdiden aptalca umut etmeye başlamıştı.

Oynadığının düşük riskli bir oyun olduğunu biliyordu. Tek bir hayat. Onun hayatı.

Ve çok güçlü olasılıklara karşı koruduğu bu hayat sadece bundan ibaretti: hayattı. Temel öğelerin en çıplağıydı.

Hayattaydı, evet, ve hayatta kalmanın zor olduğunu anlamıştı ama karanlık gecelerde bazen tam olarak neyle mücadele ettiğini merak ediyordu. Sürdüğü hayatın niteliği bunca çabaya değer miydi? Gözlerini kapatıp bir daha açmaması daha rahatlatıcı olmaz mıydı? Kara bir boşluk, aralıksız korku ve sürekli çaba harcamasına kıyasla biraz daha hoş değil miydi?

Evet deyip kolayca bulabileceği huzurlu ve acısız çıkış yollarından birine sapmasına engel olan tek bir şey vardı ve bu, aşırı gelişmiş rekabetçilik dürtüsüydü. Tıp fakültesinde çok işine yaramıştı ve şimdi de nefes almasını sağlıyordu. *Kazanmalarına* izin verecekti. Sorunlarının çözümünün bu kadar kolay olmasına izin vermesi mümkün değildi. Muhtemelen eninde sonunda onu ele geçireceklerdi, ama lanet olasıcaların bunun için *uğraşmaları* ve kan dökmeleri gerekiyordu.

Artık arabasında ve en yakın otoyol girişinin altı blok ötesindeydi. Kısa saçlarının üzerinde koyu renk bir beysbol şapkası vardı, yüzünün büyük bir bölümünü geniş çerçeveli bir erkek güneş gözlüğü kaplıyordu ve bol bir eşofman üstü ince vücudunu gizliyordu. Sıradan bir gözlemci için genç bir erkek çocuğuna benziyordu.

Ölmesini isteyen insanlar şimdiden kan kaybetmişlerdi ve bunu hatırlayınca arabasını sürerken birden kendisini gülümserken buldu. Son günlerde insanları öldürmek konusunda bu kadar rahat olması, cinayet işlemeyi tatmin edici

bulması çok tuhaftı. Kana susamış gibiydi ve her şey düşünül­düğünde bu çok ironikti. Himayeleri altında altı yıl geçirmişti ve bunca zaman boyunca onu değiştirmeyi, işinden keyif alan birine dönüştürmeyi becerememişlerdi. Ama kaçak olarak geçirdiği üç yıl birçok şeyi değiştirmişti.

Masum birini öldürmekten zevk almayacağını biliyordu. Böyle bir şeye hiç kalkışmamıştı ve ileride de kalkışmayacaktı. Onun işindeki –eski işindeki– bazı insanlar gerçekten psikoz hastalarıydılar, ama o meslektaşlarının onun kadar iyi olmamalarının sebebinin bu olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Onların güdülerini yanılttı. Yaptığı işten nefret etmek ona bunu en iyi şekilde yapma gücünü veriyordu.

Şimdiki hayatında öldürmek kazanmaktan ibaretti. Bütün savaşı değil, sadece yavaş yavaş küçük savaşları kazanacaktı, yine de her biri kesinlikle bir kazançtı. Birinin kalbi atmaya bıraktığında onunki atmaya devam ediyordu. Biri onun peşinden gelecekti ama kurban yerine bir yırtıcıyla karşılaşacaktı. Ağının ardında görünmez bir kahverengi keşiş örümceği.

Onu bu hale getirmişlerdi. Başarılarıyla gurur mu duyduklarını, yoksa üzerine yeterince hızlı basmadıkları için pişman mı olduklarını merak ediyordu.

Otoyolda birkaç kilometre ilerledikten sonra kendini daha iyi hissetti. Arabası popüler bir modeldi, artık otoyolda onunla birlikte binlerce araç vardı ve mola vermek için güvenli bir yer bulur bulmaz çalıntı plakaları değiştirecekti. Az önce geride bıraktığı kasabayla arasında bağ kurulmasına imkân yoktu. İki çıkışı atlayıp üçüncüye saptı. Otoyolu kuşatmak istiyorlarsa bile, neresini kuşatmaları gerektiğini bilemeyeceklerdi. Hâlâ gizliydi. Şimdilik hâlâ güvendediydi.

Elbette, bu noktada doğruca eve dönmesi söz konusu değildi. Geri dönüşü altı saat sürdü, farklı otoyollarda ve yan yollarda dolanıp durdu ve sürekli kimsenin onu takip etme-

diğinden emin olmak için arkasını kontrol etti. Küçük kiralık evine geri döndüğünde –hurda bir arabanın mimari dengiydi– yarı uykuya dalmış gibiydi. Kahve yapmayı düşündü ama fazladan bir işin yüküyle vücuduna kafein yüklemeyi karşılaştınca, kalan enerjisiyle buna dayanmaya karar verdi.

Verandanın iki güçsüz basamağını ayaklarını sürterek çıktı ve bir adım mesafede çürümekte olan sol taraftaki yeri otomatikman atlayıp eve taşındığı ilk hafta taktırdığı güvenli çift kilitli çelik kapıyı açtı; duvarlar –lambri, kartonpiyer, kontrplak ve vinil kaplamaydı– benzer derecede güvenlik sağlamıyordu, ama istatistiksel olarak davetsiz misafirler ilk olarak kapıya yönelirlerdi. Pencerelerdeki parmaklıklar da aşılmaz engeller değildi ama sıradan ev hırsızlarını daha kolay bir hedefe yönelmeye teşvik etmek için yeterliydi. Kapının kolunu çevirmeden önce zili çaldı. Üç kez kısa kısa kapıyı çalmak izleyen birine zile sürekli basıyor gibi görünürdü. İnce duvarlar Westminster çanlarının sesini hafifçe bastırıyordu. Hemen kapıdan içeri girdi – her ihtimale karşı nefesini tuttu. Ayağının altında ezilen kırık cam duymayınca nefesini verip kapıyı arkasından kapattı.

Ev güvenliği tamamen kendi tasarımıydı. İlk başta incelemiş olduğu profesyonellerin kendi yöntemleri vardı. Ama hiçbiri onun uzman becerilerine sahip değildi. Akıl almaz el kılavuzları olarak başvurduğu romanların yazarlarının da bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bilmesi gereken diğer her şeyi rahatlıkla YouTube'dan bulmuştu. Eski bir çamaşır makinesinin birkaç parçası, internetten sipariş ettiği bir mikrokontrolör kartı, yeni bir kapı zili ve birkaç farklı eklentiyle kendisine sağlam bir bubi tuzağı kurmuştu.

Kapıyı arkasından kilitleyip ışıkları açmak için kapıya en yakın düğmeye bastı. Aynı panelde iki düğme daha vardı. Ortadaki aldatıcıydı. Kapıdan en uzakta olan üçüncü düğme

kapı ziliyle aynı, düşük voltlu bir sinyal teline bağlıydı. Bu aksesuar ve kapı gibi, anahtar paneli de, oturma odası olan küçük ön oda, yemek odası ve mutfaktaki diğer her şeyden onlarca yıl daha yeniydi.

Her şey bıraktığı gibi görünüyordu: minimal, ucuz mobilyalar –bir yetişkinin arkasına saklanabileceği kadar büyük hiçbir şey yoktu– boş tezgâhlar ve masa, hiçbir süs ya da sanat eseri barındırmayan odalar. Avokado ve hardal rengi vinil döşeme ve pütürlü tavana rağmen, hâlâ küçük bir laboratuara benzediğini biliyordu.

Belki de onu bir laboratuara benzeten şey kokusuydu. Oda öylesine titizlikle temizlenmişti ki, davetsiz bir misafir muhtemelen evin havuz malzemeleri mağazası kokusunu temizlik malzemeleriyle karıştırırdı. Tabii güvenlik sistemini devreye sokmadan içeri girebilirse. Sistemi tetiklerse, odaya dair detayları fark edecek kadar vakti olmazdı.

Evin geri kalanı ön kapıdan karşı duvara doğru düz bir hat üzerinde olan küçük bir yatak odası ve banyodan ibaretti, ayağının takılabileceği hiçbir şey yoktu. Geri dönmek için ışığı açmadı.

Yatak odasının kapısından içeri girerken her zamanki hareketlerini uyurgezer gibi takip ediyordu. Küçük güneşliklerin arasından yeterince ışık girdiği için –sokağın karşısında benzin istasyonunun kırmızı neon ışıkları– gece lambasını yakmadı. Öncelikle, belli belirsiz bir insan bedeni biçiminde odadaki en büyük alanı kaplayan ikiz yatağının tepesindeki uzun kuş tüyü yastıkları düzeltti. Sonra Cadılar Bayramı kostüm kanyla dolu kilitli poşetleri yastık kılıflarına doldurdu; yakından kan pek gerçekçi değildi ama bu kilitli poşetler pencereyi kırıp güneşlikleri kenara iterek avantajlı konumdan ateş eden bir saldırgan içindi. Loş neon ışıkta aradaki fark anlaşılmazdı. Sonra, kafa... kullandığı maske Cadılar

Bayramı sonrası satışların birinden aldığı şeylerden biriydi, başarısızlığa uğrayan bir politikacının plastik kafasıydı ve oldukça gerçekçi bir ten rengi vardı. Kendi kafasının boyutuna benzemesi için kendine Chris Taylor diyen kadın bunun içini doldurmuş ve tepesine kumral, ucuz bir peruk dikmişti. En önemli olan şey, yatak ve baza arasından geçen küçük tel, naylon bir ipin içine saklanmıştı. Benzer bir tel kafanın yaslı olduğu yastığın içinden de geçiyordu. Önce çarşafı sonra battaniyeyi kaldırdı, ikisini de vurarak yerleştirdikten sonra iki telin saçaklı uçlarını birbirine doladı. Belli belirsiz bir birleşmeydi. Kafaya hafifçe dokunursa ya da yastığı biraz iterse, teller sessizce birbirlerinden ayrılırdı.

Geriye çekilip yarı kapalı gözlerle tuzağını süzdü. Çıkarıldığı en iyi iş değildi, ama yatakta biri uyuyormuş gibi *görünüyordu*. Davetsiz bir misafir yatakta yatanın Chris olduğuna inanmasa bile, onu aramaya gitmeden önce bu bedeni etkisiz hale getirmek zorunda kalacaktı.

Pijamalarını giyemeyecek kadar yorgun olduğu için bol kot pantolonunu çıkardı. Bu kadarı yeterliydi. Dördüncü yastığı alıp yatağın altından uyku tulumunu çıkardı; her zamankinden daha büyük ve ağır geldiler. Onları küçük banyoya sürükleyip küvete attı ve yıkayıp temizlenme işini es geçti. Bu gece yüzünü yıkamayacaktı, sadece dişlerini fırçalayacaktı.

Silahını ve gaz maskesini lavabonun altındaki havluların altına gizlemişti. Maskeyi kafasına geçirip kayışlarını sıktıktan sonra avucunu filtrenin önünde tuttu ve mühürü kontrol etmek için burnundan nefes aldı. Maske yüzüne oturmuştu. Her zaman otururdu, ama aşinalığın ya da yorgunluğun güvenlik rutinini atlamasına neden olmasına asla izin vermezdi. Silahı rahatlıkla ulaşabileceği, küvetin yukarısında bulunan, duvara monte edilmiş sabunluğa koydu. Silahı sevmiyor-

du – eğitimsiz bir insana kıyasla iyi ateş ediyordu ama bir profesyonelle aynı klasmanda olduğu söylenemezdi. Ama bu seçeneğe ihtiyacı vardı; günün birinde düşmanları sistemini keşfedeceklerdi ve peşindeki insanlar da gaz maskesi takacaklardı.

Aslına bakılırsa, numarasının bu kadar uzun zaman boyunca onu kurtarmasına şaşırmıştı.

Sutyeninın kayışının altına açılmamış bir kimyasal soğurma kutusu sıkıştırıp yatak odasına doğru iki adım attı. Hiç yatmadığı yatağın sağ tarafındaki zemin kanalının yanında diz çöktü. Havalandırmanın parmaklıklı kapağı olması gerektiği kadar tozlu değildi, kapağın üst vidaları sadece yarısına kadar takılıydı ve alt vidaları yoktu, ama pencereden içeri bakan birinin bu detayları fark etmeyeceğinden ya da fark etse bile ne anlama geldiğini anlamayacağından emindi; canına kas-tetmesinden endiše etmediği tek kiři Sherlock Holmes'tu.

Üst vidaları gevşetip kapağı yerinden çıkardı. Havalandırmadan içeri bakan biri birkaç şeyi anında anlayabilirdi. Birincisi, havalandırmanın arkası kapalıydı, o nedenle artık işlevini yitirmişti. İkincisi, büyük beyaz kova ve kocaman pil takımı muhtemelen oraya ait değillerdi. Kovanın kapağını aralar aralamaz ön odaya sinen kimyasal kokuyla karşılaştı, o kadar tanıdıktı ki zar zor fark etti.

Kovanın arkasındaki karanlığa ulaşım önce bobini, metal kolları ve ince telleri olan biçimsiz, küçük bir mekanizmayı ve sonra parmağı büyüklüğünde cam bir ampul ve son olarak plastik temizlik eldiveni çıkardı. Sarmal bobini –iskartaya atılmış bir çamaşır makinesinden aşırđı alet– içinden uzayan metal kollar kovanın içindeki renksiz sıvıya yarı batacak şekilde yerleştirdi. İki kez gözlerini sıkıca kapatıp kendisini dikkatli olmaya zorladı; en hassas nokta buydu. Eldiveni sağ eline taktı, sonra sutyeninın askısındaki metal kutuyu alıp sol

elinde hazır tuttu. Eldivenli eliyle ampulü dikkatle bu amaçla metal kollara açtığı oyuğa yerleştirdi. Ampul asidin yüzeyinin hemen altında duruyordu, içindeki beyaz toz etkisiz ve zararsızdı. Ama yatakta belli belirsizce iliştilmiş metallerin içinden geçen akım kesilirse, titreşim bobinin kapanmasına ve camın parçalanmasına neden olacaktı. Beyaz toz oldukça etkili ve zararlı bir gaza dönüşecekti.

Ön odada da benzer bir düzeneğe sahipti; oradaki elektrik telleri daha basitti. Bu tuzağı sadece yatarken kuruyordu.

Eldiveni çıkarıp havalandırma kapağını yerine taktı, rahatlık denilebilecek kadar neşeli olmayan bir hisle yatak odasına döndü. Havalandırma gibi kapı da Bay Holmes kadar detaylara düşkün birinin dikkatini çekebilirdi – bütün kenarlarına çekilmiş yumuşak kauçuk astarlar kesinlikle standart değildi. Banyoyu yatak odasından tamamen izole etmiyordu, ama ona zaman kazandıracaktı.

Yarı düşer gibi küvete girdi, yumuşak uyku tulumuna ağır çekimde yığıldı. Maskeyle uyumaya alışması zaman almıştı, ama şimdi minnettarlıkla gözlerini kapatırken onu düşünmedi bile.

Kuş tüyü ve naylon kozasına sokuldu ve iPad'inin sert yüzeyi sırt boşluğuna oturana kadar yerleşmeye çalıştı. Tablet, gücünü ön odanın elektrik tellerinden alan bir uzatma kablosuna bağlıydı. Eğer o hatta elektrik dalgalanırsa iPad titrecekti. Bu geceki gibi çok yorgun olsa bile, tecrübelemesine dayanarak bunun onu uyandırmak için yeterli olacağını biliyordu. Ayrıca, yarı uykulu, karanlıkta ve nefesini tutuyor olmasına rağmen, üç saniyeden kısa bir süre içinde metal kutuyu –hâlâ sol elindeydi ve bir çocuğun oyuncak ayısı gibi onu göğsüne bastırıyordu– açıp gaz maskesindeki yerine takabileceğini de biliyordu. Birçok kez deneme yapmıştı ve deneme olmayan üç acil durumda bunu kendisine kanıtlamıştı. Hayatta kalmıştı. Sistemi çalışıyordu.

Çok yorgun olmasına rağmen, bilinci kapanmadan gün içinde olan kötü olayları aklından geçirmek zorundaydı. Onu tekrar bulacaklarını bilmek –vücudunun gerçek hiçbir parçasıyla bağlantısı olmayan, sadece *orada* olan hayali bir uzuv ağrısı gibi– berbat bir histi. Elektronik postaya verdiği yanıtta da memnun değildi. Planından emin olmadan ani bir karar vermişti. Ve bu hoşuna gidenden daha hızlı hareket etmesini gerektirecekti.

Teoriyi biliyordu – bazen, size silah tutan adama doğru dümdüz koşarsanız onu hazırlıksız yakalayabilirdiniz. Uçmak her zaman en sevdiği hamleydi, ama bu kez alternatiften başka çıkış yolu göremiyordu. Belki yarın, yorgun zihni dinlenip tekrar çalışmaya başladığında bir şeyler düşünebilirdi.

Etrafı ağıyla sarılı bir şekilde uykuya daldı.